

Domstolen har på grund av sinnestillståndsundersøkningen ansett 11 personer ved sedlighetsbrottets begående ha varit i avsaknad av forståndets fulla bruk och tre varit helt otillræknelige, varför de inte kunnat dömas till straff.

Det behandlade materialet är alltför litet för att säkra slutsatser skola kunna dragas därom, hur allmänt återfall i sedlighetsbrott förekommer. Mycket allmän torde den åsikten vara, att återfallsprocenten i dessa brott skulle vara mycket liten. I de undersökta fallen ha likväl 11 personer eller hela 35,5 % redan tidigare dömts för ett eller flere sedlighetsbrott. Dessutom ha också i fråga om vissa sådana personer, som inte dömts för sådana brott, förekommit indicier, som tytt på att de tidigare skulle ha gjort sig skyldiga till sedlighetsbrott.

De kastrerade personerna ha i allmänhet gjort sig skyldiga till också andra asociala gärningar än sedlighetsbrott. Sexton av dem eller 51,6 % ha tidligere dömts för andra brott, som äro av den mest skiftande slag, oftast dock mot egendom riktade brott.

Toini Honkanen.

California Youth Authority.

Av cand. jur. KNUT SVERI

Innledning.

Blant de mange kriminalpolitiske problemer USA har å streve med, er utvilsomt ungdomskriminaliteten et av de alvorligste. Aldersgruppen mellom 15 og 21 år utgjør bare 13 % av befolkningen, men er (iflg. Thorsten Sellin) ansvarlig for 26 % av alle ran og tyverier, 40 % av alle innbrudd og nærmere 50 % av automobiltyveriene. Aldersgruppen 17—21 år er oftere på avveier enn noen annen 4 års gruppe: den kommer for domstolene dobbelt så ofte som gruppen mellom 35—39 år, og tre ganger så ofte som gruppen mellom 45—49 år.

Disse tall kommer først til sin fulle rett når en tar i betraktning arten av de forbrytelser det her dreier seg om. For en stor del er de av en langt farligere karakter enn gjennomsnittet av de forbrytelser denne aldersgruppe forøver her i Norden, — bruk av skytevåpen („hold up“) og opptreden av terroriserende ungdomsbander er typiske eksempler som er daglig kost for lesere av amerikanske aviser.

Amerikanerne innser at problemet er alvorlig, særlig fordi en etterhvert er blitt klar over at en meget stor prosent av de profesjonelle, voksne forbrytere starter sin løpebane i ung alder. Det hevdes at dersom en hadde kunnet forhindre residiv hos den ungdom som kommer for domstolene i 16—21 års alderen, så ville totalkriminaliteten i USA synke til en brøkdel av det den nå er.

Det er meget vanskelig i få ord å gi en karakteristikk av de botemid-

ler som blir brukt overfor ungdomskriminaliteten i et land som USA. Riktignok har alle stater „juvenile courts“ som har til oppgave å ta seg av denne gruppe av lovovertrедere, og disse arbeider nok stort sett etter samme prinsipper. Men allikevel er detaljene svært forskjellige fra en jurisdiksjon til en annen, fra en stats domstoler til en annens, og mellom statenes og de føderales domstoler. Straffelovene varierer dessuten ganske meget og likeså lovenes definisjoner på hva som ligger i uttrykket „juvenile delinquent“. Den faktiske behandling er også meget forskjellig fra en stat til en annen; — mens i enkelte stater eldre og yngre ikke blir atskilt i fengslene, kan en i andre se en høyt oppdrevet differensiering av klientellet.

Debatten omkring problemet barne- og ungdomskriminalitet arter seg stort sett slik vi kjenner den her hjemme fra. Når det gjelder de ganske unge lovbrutere — under 14—16 år — har det lenge rådet enighet om at straff ikke er på sin plass. Aldersgruppen 16—21 år er det derimot atskillig mer diskusjon omkring og dette avspeiler seg i den faktiske behandling. I noen stater blir de behandlet på samme måte som voksne lovbrutere, i andre stater betraktes de fremdeles som barn og andre igjen stiller dem både strafferettslig og reaksjonsmessig opp som en mellomgruppe hvor både juvenile courts og de vanlige straffedomstoler har kompetanse.

Det kan neppe være noen tvil om at i USA er det en meget sterk tendens bort fra straffen og henimot en individuell behandling av lovbruterne. Straffen, argumenteres det, har spilt fallitt fordi den har vist seg ikke å være et effektivt preventivt middel. Fengslene fostrer nye lovbrudd og nye lovbrutere. Det som må til er en ny filosofi, ett nytt system, som bygger på en bedre innsikt i menneskets psykologi og sosiale forhold. Som John R. Ellingston uttrykker det i sin bok: „Protecting Our Children from Criminal Careers“: „Troen på at straffen beskytter samfunnet mot forbrytelser ved å stanse mulige lovbrutere, holder ikke stikk stillt overfor våre nye kunnskaper om menneskelig atferd. Straff bygger på frykt alene, men frykt blir ofte satt tilside av andre faktorer som behov, pasjoner, konflikter, troen på ikke å bli arrestert, eller også hunger etter å bli straffet for å få utløsning for en sterk skyldfølelse. Frykt for straff influerer ikke på ofret for en hjerneskade eller en såkalt psykopatisk personlighet. Den kommer ikke med i beregningen hos et barn som er ute av seg selv fordi det ikke kan følge med på skolen eller den mann som, ute av stand til å se reelt på denne verden, søker tilflukt til alkoholen. I slumkvarterene, hvor gruppeverdiene er motsatt samfunnets, er straff en nøkkel til ære“.

Den „nye filosofi“ som for tiden står i brennpunktet har som slagord „vitenskapelig behandling av lovovertrедerne“. Nyere psykologisk og psykiatrisk viten skal tas i bruk, ikke bare for de yngste lovbrutere, men også for mellomgruppen 14/16—21 år.

Staten California har fullt ut gått inn for disse synspunkter ved opprettelsen av The Youth Authority i 1941.

Historikk.

Ideen til The Youth Authority ble framsatt i 1938 av Harrison og Grant i deres bok „Youth in the Toils“, hvor de la fram resultatene av sine undersøkelser fra fengsler og ungdomsinstitusjoner i New York City. Boka kan knapt betegnes som et stort kriminologisk verk, men den utmerker seg ved sin klare, ukonvensjonelle tone og et språk fritt for yrkesuttrykk. Nettopp av denne grunn er den lettere forståelig og mer egnet til å gripe leseren enn de fleste andre kriminologiske arbeider. Med rette vakte den da også betydelig oppmerksomhet da den kom. Forfatterne konsentrerte seg om ungdom i alderen 16—21 år og studerte virkningen av arrest og fengsling slik som det på den tid foregikk i New York. I særlig grad egnet til å gjøre inntrykk er deres „case-studies“ av fengslet ungdom.

Imidlertid nøyde forfatterne seg ikke med å kritisere, de kom også med et positivt forslag til endring av behandlingen av ungdom i denne aldersgruppe. Istedenfor å slå dem sammen med lovovertredere over 21 år, slik som delvis var tilfelle på den tid de foretok sin undersøkelse, så ville Harrison og Grant ha opprettet en helt ny domstol, „The Delinquent Minor Court“, som skulle ha en rådgivende komité sammensatt av eksperter til å hjelpe seg med å finne den rette behandling for de lovovertredere som domstolen fant skyldig. Det nye i deres forslag var imidlertid at dette ekspertråd deretter helt og fullt skulle bestemme over lovovertrედernes videre behandling, tiden for løslatelsen etc.

The American Law Institute, en privat organisasjon med hovedsete i Philadelphia som har satt seg som oppgave å bringe enhet blant alle de forskjellige lover som finnes i bruk i USA's 48 stater, ble interessert i denne studie og de forslag som der var satt fram. Instituttet nedsatte en ekspertkomité som utarbeidet et lovforslag. Blant medlemmene av denne kan nevnes kjente navn som Sheldon Glueck, William Healy, Austin McCormick og Thorsten Sellin sammen med flere framtrедende jurister. I 1940 ble et forslag som disse herrer framla sendt rundt til fagfolk over hele USA, på nytt omarbeidet og endelig vedtatt av instituttet samme år. Det ble så anbefalt adoptert av lovgiverne i de forskjellige stater i USA. Dette er den såkalte modellov, kalt „The Correction Authority Act“.

California nøyte ikke lenge med å adoptere loven. Allerede i 1941 ble den, med visse endringer, vedtatt av den lovgivende forsamling. De første to år ble organisasjonsmessige spørsmål drøftet og apparatet utbygget. Hele planen ble satt ut i livet fra 1943. Opprinnelig hadde California Youth Authority ingen skoler eller institusjoner til sin rådighet, men et tilfelle kom den til hjelp. Under California Department of Institutions (fengselstyre) sorterte 3 skoler for unge lovbrøyttere, deriblant Fred C. Nelles School for Boys ved Los Angeles. Alle tre skoler hadde blitt administrert på en usedvanlig slett måte og boblen brast da en statlig undersøkelse bragte for dagen at to unge gutter til forskjel-

lige tider hadde tatt livet av seg i straffesellen på Fred C. Nelles School. Fengselsstyret anmodet The Youth Authority om å ta over alle tre skolenene, noe selvsagt denne med glede gjorde, idet den derved kom til å råde over de tre viktigste institusjoner i hele staten og de tre eneste statlige.

I det hele stilte lovgiverne seg meget velvillig til planen. En del motstand oppstod i 1943 da loven skulle settes ut i livet for fullt, men den nyvalte guvernør Earl Warren og majoriteten av lovgiverne gikk hjertet inn for planen. Warren uttalte bl. a. at „dette er en av de største sosiale eksperimenter som noensinne er blitt foretatt i denne stat“ og også senatets fengselskomité kom med lovord. Resultatet var at The Youth Authority ble bevilget 1.020.000 dollars for 1943—45, hvilket var nærmere 300.000 dollars mer enn den hadde bedt om.¹⁾

Grunnlovmessigheten av The Youth Authority Act ble fastslått av The Supreme Court of California i 1943.²⁾ Domstolen uttalte bl. a.: „Ved etableringen av The Authority som en sentral organisasjon til å koordinere offentlige og private organer i den hensikt å reformere sosialt sett farlige personer, har loven skapt et enhetlig program for behandlingen . . . Den store verdi i behandlingen av unge lovbrøyttere ligger i at den slår ned på selve roten til residivismen. Ved å få tak i lovbrøytterne mens de ennå er i den alder da de formes, kan den bli til beskyttelse mot den slags inngrodd kriminalitet som motstår rehabilitering.“

Arbeidsoppgaver.

„The Youth Authority“ er navnet på den nemnd som har til oppgave å koordinere alle samfunnskrefter i kampen mot den økende ungdoms- og barnekriminalitet. Dens myndighet og arbeidsoppgaver er definert i The Youth Authority Act (Welfare and Institution Code, Division 2.5, § 1700—1783). Denne lovs § 1700 sier: „Formålet med dette kapitel er å beskytte samfunnet mer effektivt ved å erstatte straff som bygger på gjengjeldelsestanken med trenings- og behandlingsmetoder hvis hensikt er å korrigere og rehabilitere ungdom som blir funnet skyldig i lovovertrædelser“.

I og for seg representerer ikke dette noe nytt. Denne tankegang ligger til grunn for ideen bak the juvenile court og har som sådan vært rådende *som prinsipp* i over 50 år. Det nye er at det i lovs form blir tatt avstand fra straffen og at behandlingstanken gjøres til grunnprinsipp for ungdom helt opp til 21 års-alderen.

En vesentlig nyhet er imidlertid at det er foretatt en fullstendig atskillelse mellom domstol og behandlingsorgan. Den førstes rolle er skåret ned til å avgjøre skyldsspørsmålet. Finner den at lovovertrederen bør bli overført til The Youth Authority sender den saken dit og om The Youth Authority er av den oppfatning at individet med fordel

¹⁾ Se Ellingston, s. 64—65.

²⁾ The State of California v. Herrera, 23 Cal. (2d) 206.

kan behandles etter dens program vil domstolene så dømme i overensstemmelse med dette. Dommene vil være helt tidsubestemt og bare si at vedkommende fra nå av er undergitt The Youth Authority, — noen angivelse av hvilken institusjon eller skole han skal behandles i blir ikke gitt. The Youth Authority tar fra dette øyeblikk helt hand om vedkommende.

Denne delen av arbeidet består av fire faser: (a) Diagnostisering av hvert enkelt individ etter moderne „case-work“-regler; (b) klassifisering i overensstemmelse med individenes alder, mentale kapasitet, interesser osv. for å oppnå den best mulige plassering i det rette miljø under behandlingstiden; (c) trening og behandling i institusjoner etter et program lagt til rette for hvert enkelt individ; og (d) tilsyn og hjelp med arbeid og skolegang etter løslatelsen.

En må imidlertid merke seg at ikke *alle* saker behandles på denne måten. Meningen er at The Youth Authority bare skal ta seg av de alvorlige tilfelle av ungdomskriminalitet og av individer med manglende sosial tilpassningsevne. Lovbrytere som dømmes til døden eller livsvarig fengsel, til fengsel under 90 dager eller bøter eller som får „probation“, kan ikke overføres til The Youth Authority. Derimot kan den motta personer både fra de vanlige straffedomstoler og fra the juvenile courts. Den regel gjelder imidlertid at the juvenile courts senere kan omgjøre sin beslutning om overføring av en person til The Youth Authority, mens de vanlige straffedomstoler er avskåret fra dette (The Youth Authority Act, § 1737 jfr. The Juvenile Court Law, § 745, 2. ledd).

The Youth Authority har imidlertid også en annen og mer omfattende funksjon, idet den skal gripe aktivt inn i statens kriminalpreventive arbeid på alle felter. Loven (§§ 1752, 5. 6. 7.) foreskriver at The Authority skal (a) styrke de eksisterende velferdsorganisasjoner i deres arbeid med barn og ungdom, (b) ta initiativet til — og støtte stat og kommune i — opprettelsen av hjem for unge lovovertridere, tilsyn med prøveløslatte og personer på „probation“, (c) veilede politiets ungdomsavdelinger, (d) organisere kommunenes arbeid og koordinere private grupper og offentlige organer som arbeider med barne- og ungdomsspørsmål, (e) stimulere til opprettelsen av rekreasjonssentra og liknende konstruktivt arbeid, (f) foreta undersøkelser om årsakene til barne- og ungdomskriminaliteten og endelig (g), granske lokale forhold og behov av særskilt interesse.

Det er ingen tvil om at en her står overfor en konsentrasjon av ungdomsarbeid og kriminalitetsbekjempelse som er ganske enestående, — ikke minst i USA hvor kommunenes selvstyre er en betydelig realitet og hvor statlig innblanding i en kommunes anliggender jevnt over blir betraktet med sterk skepsis. The Youth Authority har ikke mer enn vegledende myndighet på dette felt, men det sier seg selv at deres ord vil ha stor vekt. På denne måten blir The Youth Authority ikke bare et organ som skal behandle lovovertridere, men også et sentral-

organ for hele staten i alle spørsmål som angår ungdomsproblemer av betydning for kriminaliteten. Staten føler med andre ord et ansvar ikke bare overfor den ungdom som blir dømt som lovovertredere, men også overfor alle dem som befinner seg i faresonen, — den ønsker å gripe aktivt inn i et landsomfattende arbeid for å forhindre at ungdom blir lovbrøtere. Hovedtyngden ligger her fremdeles på kommunene, men ved hjelp av eksperter fra The Youth Authority kan disse få sine ungdomstiltak satt under observasjon og få råd og hjelp med forbedringer. Forkjemperne for de ideer som The Youth Authority bygger på framholder at en slik koordinasjon av alt preventivt arbeid vil føre til at det blir en enhetlig tankegang blant alle de offentlige og private organer som arbeider med ungdomskriminaliteten.

Hvordan nå dette enn forholder seg, så er det i hvert fall sikkert at de nye ideer har ført med seg en betydelig bedre utnyttelse av de resurser — både offentlige og private — som staten råder over. Særlig gjelder dette mange anstalter og skoler. Tidligere var de hver for seg lukkede enheter, mens de nå mer og mer går inn i et landsomfattende system.

Organisasjon og arbeidsordning.

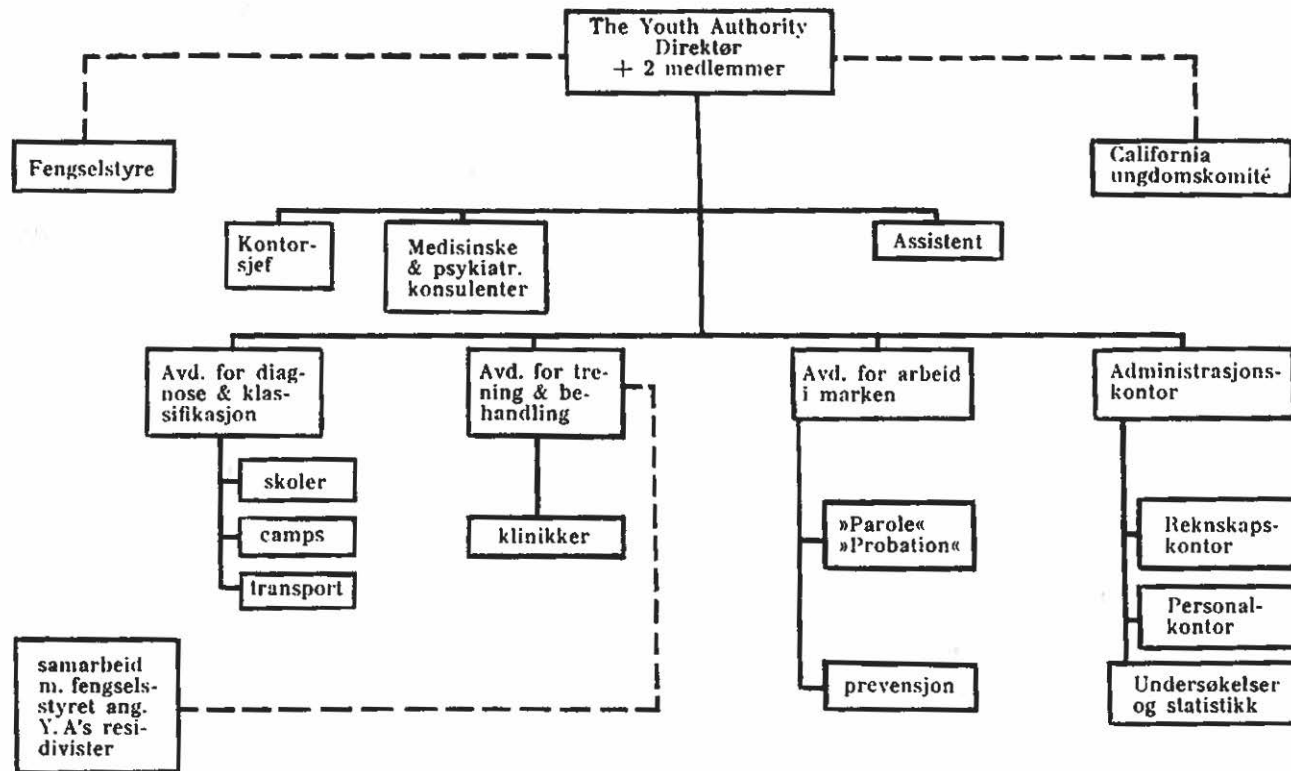
Oppbygningen av The Youth Authority framgår av organisasjonsskjemaet på s. 59.

Youth Authority-komiteén består av direktøren og to andre medlemmer som blir utnevnt av guvernøren med senatets godkjenning for fire år om gangen. Såvidt mulig blir stillingene besatt på grunnlag av søkerens faglige kvalifikasjoner og holdt utenfor den politiske debatt. Guvernøren står fritt i valget av én av medlemmene, mens han for de to andres vedkommende bare kan utnevne dem blant søkere som er godkjent av et råd bestående av presidentene for Californias sosialarbeiderforening, „parole“- og „probation“-foreningen, sakførerforeningen, legeföreningen, lærerforeningen og kriminalistforeningen.

Youth Authority-komiteén er den høyeste myndighet i alle anliggender som har med klassifikasjon, plasering, behandling og løslatelse av lovbrøterne. Ifølge lovens § 1725 skal denne myndighet utøves av komiteén selv og kan ikke delegeres. Bare direktøren kan overlate dette arbeid til en annen person og da bare dersom hans øvrige plikter hindrer ham i personlig å være til stede ved komiteéns møter. Det er således tydeligvis ikke meningen at en slik delegasjon skal være noen helt kurant affære.

Vi står her overfor en egenartet ordning. I praksis vil det si at de 3 medlemmer av komiteén personlig — to av dem må være til stede for at beslutningene skal være gyldige — må fatte *alle* beslutninger om inntak av nye klienter, plasering av dem og overflytningen fra en institusjon til en annen, løslatelse og „parole“.

Etter loven må de, før de fatter avgjørelser i slike saker, personlig intervju hver enkelt lovbrøter. Siden dette lettest lar seg ordne ved at komiteén reiser til de forskjellige skoler og andre institusjoner.

———— direkte underordnet

- - - - - rådgivende og samarbeidende

befinner den seg for en stor del på reisefot. I perioden 1. juni 1947 til 30. juni 1948 holdt den 339 møter og utstedte 19.599 ordrer hvorav ca. 15.000 var av den art at de forlangte komitéens nærvær i de forskjellige institusjonene.

Loven foreskriver også at alle saker skal eksamineres en gang hvert år eller oftere som kontroll på at de disposisjoner som tidligere er foretatt framdeles er de mest hensiktsmessige.

I alle forhold som ligger utenfor det området vi nå har berørt — nemlig inntak, behandling og løslatelse av personer under The Youth Authority's kontroll — er det *direktøren* alene som bærer ansvaret. Hans myndighetsområde er således meget vidt, fra iverksettelsen av den landsomfattende plan for å koordinere kampen mot ungdomskriminaliteten til ledelsen av det daglige arbeid ved The Youth Authority's hovedkontor i Sacramento og 7 avdelingskontorer, fra tilsyn med skoler og camps til ledelsen av tilsynet med prøveløslatte.

Avdelingen for diagnose og klassifisering har ansvaret for de forskjellige mottakelsesklinikker og for et grundig studium av hver enkelt individs psykologiske, medisinske og sosiologiske særtrekk. Den skal komme med rekommendasjoner om hvor individene skal plasseres og hvilken særbehandling de bør bli underkastet. Siden den filosofi The Youth Authority bygger på innebærer individuell behandling av hver enkelt ungdom, så blir denne avdeling av særlig stor betydning. Mottagelsesklinikken er midlertidig innredet ved Preston School of Industry ved Sacramento, en i og for seg meget uheldig ordning da Prestons øvrige klientell omfatter de vanskelige, viderekomne unge lovbytere. Ved utgangen av 1953 håper en imidlertid å ha i gang to nybygde klinikker, en ved Sacramento og en ved Los Angeles.

På grunn av at Prestons mottakelsesklinikk er liten, har en for en stor del måttet sende individene rett til de forskjellige skoler og institusjoner og reservere Preston for gruppen 16—18 år. Overalt har en imidlertid søkt å holde dem avsondret fra de øvrige elever mens institusjonens psykiater og psykolog foretar granskningen. Gjennomsnittlig rekner en at det trengs mellom 4 og 6 uker på denne del av arbeidet. En legger meget vekt på at de allerede i denne tiden kommer med i et daglig program omfattende både skolegang og fritidssysler.

Avdelingen for trening og behandling har som hovedformål å omforme lovbyterne slik at de kan vende tilbake til samfunnet og tilpasse seg sin familie og sitt arbeid. Det treningsprogram som de forskjellige skoler og camps byr på er meget intensivt og omfattende.

Avdelingen rår over 2 skoler for *piker*, en bereknet for de som er i alderen 8—15 år og en for aldersgruppen 15—21. Tilsammen har de en kapasitet på ca. 300. For *gutter* har den 4 skoler med plass til godt og vel 1000 elever, foruten en mer fengselsbetonet institusjon med plass til 475 profesjonelle unge lovbytere og et varierende antall med skogleirer („camps“).

Institusjonene er søkt organisert som små landsbyer. Derved opp-

når en å få differensiert klientellet også innenfor anstaltene. Å gå så langt som til å si at det opereres etter „cottage“- eller „familie-systemet“ er imidlertid neppe korrekt, for enhetene er alt for store til at en kan kalle dem familier og bare sjelden fins det „husfar“ og „husmor“.

Avdelingen for arbeid i marken. Når en antar at en gutt eller pike snart bør utskrives fra en institusjon, gir The Youth Authority ordre til denne avdeling om å planlegge barnets mottakelse i samfunnet. Vanligvis får avdelingen varsel 3 måneder i forvegen og har således god anledning til å få kontakt med arbeidsgivere, skoler, foreldre, informere tilsynsmannen eller skaffe et fosterhjem.

Etter løslatelsen — som nesten alltid skjer på prøve¹⁾ — vil avdelingen søke å råde og veglede både den løslatte, hans foreldre eller fosterforeldre, skolemyndighetene og alle andre som er i kontakt med vedkommende. Til dette arbeid har den 30 „field-counselors“. Om mulig søker en å ha den samme „counselor“ gjennom hele saken — dvs. helt fra The Youth Authority mottar barnet til det blir fri fra „parole“.

Ved siden av dette arbeid organiserer avdelingen det preventive arbeid som tidligere er nevnt. Dette foregår på, som det heter, „community level“, hvilket vil si at en yter hjelp til kommuner og byer ved å utdanne deres eget personell, ved å foreta undersøkelser av hvordan ungdommen behandles av politi og juvenile courts, — i det hele ved å analysere deres problemer og foreslå forbedringer. Siden staten subsidierer en stor del av de mottakelsesinstitusjonene og skolehjemmene som kommunene har, kan The Youth Authority kontrollere og forlange forbedringer av disse.

Administrasjonskontoret har to avdelinger som her særlig interesserer oss, nemlig personellkontoret og avdelingen for undersøkelser og statistikk. Personellproblemet innenfor The Youth Authority er selvsagt ulyre viktig. Siden slagordet er „vitenskapelig behandling av klientellet“, så forutsetter dette at lærere, „counselors“ og andre som er i daglig kontakt med elevene har et inngående kjennskap til praktisk psykologi og sosiologi. En stor del av dem er universitetsutdannet. For alle blir det sørget for at de med jevne mellomrom får permisjon med lønn for å ta kurser ved et universitet. Likeså er mange studenter hospitanter ved skoler og camps og mange av dem fortsetter i The Youth Authority etter at de er ferdig utdannet. Et omhyggelig program er lagt i samarbeid med universitetene og The Youth Authority.

Statistikken over kriminalitet, residiv etc. har i California, som de fleste andre stater i USA, vært meget dårlig. The Youth Authority søker nå å rette på dette ved en inngående statistikk som skal inneholde ikke bare de nødtørftigste data som vi kjenner fra vår egen kriminalstati-

---

¹⁾ Lovens § 1769—61: Fri fra The Youth Authority blir en person som er dømt ved the juvenile court etter 2 år eller når han fyller 21 år. En person dømt for en forbrytelse kan holdes til han fyller 25 år — og deretter overføres til fengsel om en domstol så bestemmer.

stikk, men også opplysninger om psykologiske, sosiale, medisinske, kulturelle og økonomiske forhold. Denne statistikk skal bl. a. tjene som grunnlag for studier av årsaksforhold.

Avsluttende bemerkninger.

Jeg har hittil i denne artikkel bare søkt å gi en beskrivelse av The Youth Authority uten å komme inn på den kritikk som har vært reist mot den og uten å komme med vurderinger av hvilken verdi dens program har.

Som det innledningsvis ble nevnt, betegner ikke de enkelte ledd i The Youth Authority's program noen nyskapsel. Den filosofi som det arbeides etter er ikke ny, men har i 50 år vært lagt til grunn for arbeid med barn. De forskjellige ledd i arbeidet kan sammenfattes slik:

1. Klassifikasjon og diagnose.
2. Behandling på individuelt grunnlag.
3. Omhyggelig forberedelse av løslatelsen og overvåkning etter frigivelsen.
4. Preventivt arbeid ved konsultativ hjelp til kommunene, ved kontroll med offentlige (kommunale) og private institusjoner og skoler samt organisasjon av kommunene i deres arbeid på dette felt.
5. Statistiske og andre undersøkelser av problemene omkring kriminalitetens årsaker.

Intet av dette er sensasjonelt. *Det nye er at alle disse funksjoner er ledet av en og samme institusjon* og ansvaret konsentrert på 3 personer.

En slik konsentrasjon av oppgavene har både sine gode og sine dårlige sider. Det kan knapt benektes at det vil føre til at en og samme tankegang vil gjennomsyre hele systemet, hvilket utvilsomt er en betingelse for at programmet skal kunne gjennomføres. På den annen side setter det meget store krav til medlemmene av Youth Authority-komiteén. I og med at alle avgjørelser om inntak, plassering, omplasing og løslatelse av klienter må fattes av disse medlemmer personlig etter intervju med lovbyteren, så forekommer det en at det må bli umulig å sette seg inn i sakene så grundig som påkrevet. Ordet „sandstrøing“ er utvilsomt her på sin plass: Komiteén godtar de rekommendasjoner personalet kommer med. I private samtaler med forfatteren har flere personer ansatt ved The Youth Authority inndrømmet at det forholder seg slik.

Forutsetningen for behandlingen av sakene ved personlig intervju med hver lovbyter var jo at komiteén skulle sette seg inn i hver enkelt lovbyters liv og tankegang og komme tilrette med hans problemer. I en studie¹⁾ av slike intervjuer som ble foretatt av en utsending fra Community Service Society of New York påpekes det at denne forutsetningen ikke blir overholdt. Under presset av de mange saker får

¹⁾ Se Barnes & Teeters, p. 807.

komitéens „intervjuer“ preg av moralske prekener, trusler og løfter — alt i vanlig juvenile court stil.

Fra juridisk hold er det blitt reist innvendinger mot nyordningen fordi den beskjerer dommernes funksjoner. Overfor administrative avgjørelser som griper så sterkt inn i en persons liv og velferd er det en naturlig skepsis. New York's saksførerforening framholder at den fiksjon som planen bygger på, nemlig at rehabiliteringstiltak ikke er straff, knapt berettiger staten til å holde folk innesperret i årevis for lovbrudd de ellers bare ville fått småstraffer for. Videre framholdes det at en Youth Authority som administrativt organ er unndratt fra borgernes kontroll, mens dommerne er underkastet en slik, (som kjent velges de fleste dommere i USA). Til dette siste svarer tilhengerne av systemet at om en skal gå inn for et behandlingsprinsipp så må dommerens rolle innskrenkes fordi han overhodet ikke er kompetent til å bestemme hva slags behandling et individ skal underkastes og når det skal løslates. En viss garanti ligger også i at etter ordningen i California har enhver person rett til å bringe sin sak inn for domstolene dersom han ikke får framføre den for Youth Authority-komiteén. Dette er imidlertid betinget av at komiteén har unnlatt å eksaminere ham i to år, (lovens § 1764).

Fra tilsynsførerne (The National Parole and Probation Association) har kritikken også vært hard. En har imidlertid et inntrykk av at disse følger sin stilling truet og ofte er derfor deres argumenter levebrødsbetonte. På et møte i 1941 drøftet NPPA modelloven og nedstemte den fullstendig.¹⁾ Av de mer saklige argumenter kan anføres at de var imot overføringen av sine funksjoner fra kommunene til staten. I California er det etter innføringen av Youth Authority både statlige og kommunale probation-avdelinger. Hvorvidt dette, som NPPA spådde i 1941, har medført kompetansestridigheter og konflikter om pengebevilgninger, skal være usagt. Forfatterens inntrykk er at arbeidet avdelingene i mellom går tilfredsstillende.

Et ganske vektig argument er at loven går for kort. Den omfatter bare de ungdommer som allerede er kommet ganske langt ut på skråplanet. Som en vil erindre kunne lovbrøtere som fikk probation, bøter eller fengsel under 90 dager ikke dømmes til The Youth Authority. Naturlig nok vil dommerne først prøve disse utveger — kanskje flere ganger. Og som en følge herav vil sjansene minske for at en virkelig forbedring skal komme i stand når The Authority endelig får ta hand om vedkommende. I en viss utstrekning søker en imidlertid å rette på dette ved å bringe kommunenes egne organisasjoner og institusjoner opp på et høyt nivå.

Den vesentligste innvending mot å innføre en liknende ordning i andre stater²⁾ har vært de store utgifter den medfører. I California

¹⁾ Se NPPA, Yearbook 1941.

²⁾ F. t. er modelloven (med endringer) innført også i Minnesota, Wisconsin, Massachusetts og Texas.

koster hver elev mellom 1400 og 2100 dollars pr. år og i tillegg til dette kommer utgiftene til sentraladministrasjon, parole- og probation-offisers osv. Totalbudsjettet for hele institusjonen er på ca. 4 mill. dollars om året. En ganske betydelig sum for å ta hand om ca. 2000 elever ved skoler og camps og ca. 3000 prøveløstatte.

Som Paul W. Tappan framholder må en se utviklingen i California i lys av situasjonen da The Youth Authority ble innført. Staten hadde i mange år forsømt ungdomsarbeidet. Institusjoner og skoler for vanartede barn var få og dårlige. Det var en tydelig mangel på plan og ledelse. Under slike omstendigheter er det ikke vanskelig å forstå at de nye tenkemåter vant gjenklang og at det var relativt lett å få dem godtatt. Derimot er det liten grunn til å tro at de vil bringe noe vesentlig nytt og bedre med seg i stater som allerede har utbygget sine ungdomstiltak. I stedet for å innføre The Youth Authority bør de penger dette vil koste brukes til fortsatt utbygging av det som er.

Jeg tror at disse refleksjoner også har gyldighet for situasjonen i de nordiske land.

Dette forhindrer imidlertid ikke at en må betegne hele nyordningen i California som et storstilet eksperiment som kan gi verdifulle bidrag til kriminalpolitikken. En får bare håpe at The Youth Authority ikke nøler så alt for lenge med å slippe løs rapporten om hvordan det hele fungerer. Så lenge en ikke har en objektiv rapport å bygge på — f. eks. med hensyn til residivproblemet — er det vanskelig å vurdere helt ut det arbeid som utføres.

Knut Sveri.

LITTERATUR

- State of California: California Laws Relating to Youthful Offenders, (Sacramento 1951).
 The American Law Institute: Youth Correction Authority Act, (Philadelphia 1940).
 Ellingston, John R.: Protecting Our Children from Criminal Careers, (N. Y. 1948).
 California Youth Authority: Program and Progress Report, (Sacramento 1949).
 Forøvrig se henv. hos Paul W. Tappan (ed.): Contemporary Correction, (N. Y. 1951),
 Negley K. Teeters & John O. Reinemann: The Challenge of Delinquency (N. Y. 1950), og
 Harry Elmer Barnes & Negley K. Teeters: New Horizons in Criminology (N. Y. 1951).